

af en øredøvende Knebren fra alle disse røde Barnemunde, hvoraf ikke en stod stille. Alle havde de noget at berette. Snart omsværmede de Moderen, snart Søsteren eller Onkelen, og alle de mørke Øjne lyste af Iver for at komme til at fortælle.

Da der endelig igen blev Ørenlyd, sagde Onkelen:

„Det er sandt . . . maa jeg gratulere til Husets ny Akquisition. Jeg traf her for lidt siden en ung Hr. — ja, hvad var det nu, han hed? Det var et uanstændigt Navn. En Søn af en Pibekrave, ikke sandt?“

„Kommer nu ogsaa du!“ udbrød Fru Salomon. „Hør, nu vil jeg ikke høre mere om den Person. Han er en Bekendt af Ivan. Og han har gjort os en Visit idag. Punktum . . . Bliver du her til Midtag, Heinrich?“

„Her? — Lea, min Søster, har du nogensinde smagt en koscher Svinesteg?“ sagde den lille Mand, af hvis Ord det selv for hans Nærmeste ofte var vanskeligt at blive klog paa, hvormeget der var ment i Spøg og hvormeget i Alvor.

Fru Salomon kom til at le.

„Du har nok spurgt dig for i Køkkenet, kan jeg mærke. Naa, stille! Jeg hører Salomon.“

Overvældet af Indtrykkene fra det rige Hjem og opfyldt af sin store Beslutning var Per imidlertid gaaet ad Hjemmet til. Han havde lagt Vejen om ad nogle mennesketomme Sidegader, han trængte til at være alene. Han havde nu ikke alene fundet sin Vej og sit Maal men ogsaa Midlet. „Philip Salomons Svingersøn“, — det var Trylleordet, der skulde aabne Livets Fløjporte for ham og gøre ham Menneskene underdanige.